

За Почетното духовенство, Почитаемите монаси, Благочестивите и верните на Православната Църква в Америка,

Мои Възлюбени Братя и Благословени Деца в Господа,

Христос се Роди! Славете Го!

Днес, когато ние провъзгласяваме с радостни сърца "Бог е с нас," ние отдаваме слава на Бога за празника на Рождество по път на нашия Господ, Бог и Спасител Иисус Христос. В същото време, ние сме заобиколени от множество образи, символи, икони и изображения на това, което светът мисли, че този празник е, и това, което трябва да бъде. От живи и изкуствени коледни дървета, до северни елени и снежни човеци, светът се дави в празни образи на Коледа. И дори в тези изображения, които изглеждат да следват традицията на Църквата, ние откриваме липсата на истинско обвързване със съкрушаването и празнотата около нас.

В Църквата, ние съзираме една странна и най-славна мистерия: дете, родено в гробница, положено в яслите на животните, родено в този свят на народ, неподготвен за Неговото послание, един народ който не е в състояние да приеме Неговото послание. Това наистина е странен образ, образ на слабост, един образ на поражение, бедност и смирение. Това е образ, който лесно може да бъде отхвърлен, ако не беше толкова чуден в своята необяснимост. Това е образ, който има в основата си посланието на живота, на света който ще дойде. Това е образът на нашето спасение.

Когато се сблъскаме с този образ на Христос роден в гробница, ние сме, както беше Богородица, изправени пред избора да кажем; "Да, Господи влез в моите членове, във вените ми, в сърцето ми, очисти ме, направи ме съвършен, украси ме." Или ние можем да изберем да се обърнем обратно и да се откажем от веселието, здравето, и радостта предлагани от Христа и нашето общуване с него.

И все пак този избор не е просто интелектуално съгласие за някои неясни и мъгляви идеи.

Когато решим да се обърнем към Христос и да Го приемем в сърцата си, ние се ангажираме с живот на действие, живот в който ние не само да слушаме, но и да действваме по заповедите на Христос и учението на светите Отци на Църквата. В речта си за майчинството на Пресвета Богородица, отец Георги Флоровски ни напомня, че актът за приемане на Христос в нашия живот, не е един, който е изтощен от началния момент, "...дори и както естественото майчинство не се изчерпва с факта на физическото раждане. Изпълнението на майчинството се крие в жертвената любов. Чрез тази любов за този който е роден, пасивният егоцентризъм на сърцето е прекъснат. В тази любов се показва естествения образ на любов към друг човек, към съседа."

Нашето обръщане към гробницата-пещера където Христос се е родил и приемането му в нашия живот ни задължава към живот на любов към ближния и към цялото човечество. Нашето обръщане към този, който е положен в ясли е нашето приемане на поканата да служим на нашия ближен, тук и сега. Нашето обръщане към единствения роден от Девица е прокламация на нашата любов към Христос и Неговия Кръст. Всъщност, нашето обръщане към Бога, който сега е с нас, е прокламация на нашето очакване на живота на света който ще дойде.

С искрени молитви и в неизказаната любов към детето Светия Христос.

С обич в Бога,

Митрополит Тихон
Архиепископ на Вашингтон,
Митрополит на цяла Америка и Канада

